

Arrest

nr. 233 634 van 6 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Liselotte RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend bij aangetekend schrijven om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 januari 2012 huwt de verzoekende partij met een Belgische dame in Marokko.

1.2. Op 30 juli 2014 wordt aan de verzoekende partij een F-kaart afgeleverd geldig tot 17 juli 2019. Deze kaart wordt op 19 februari 2015 gesupprimeerd.

1.3. Op 27 augustus 2015 wordt aan de verzoekende partij een nieuwe F-kaart afgeleverd geldig tot 12 augustus 2020.

1.4. Op 7 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De F-kaart wordt op 9 november 2016 gesupprimeerd.

1.5. Op 20 januari 2017 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen de verzoekende partij en haar echtgenote door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

1.6. Bij vonnis van 14 september 2017 wordt aan de verzoekende partij door de Jeugdrechtbank van Antwerpen een contactverbod opgelegd tussen haar en haar minderjarig kind omwille van door haar gepleegd intrafamiliaal geweld.

1.7. Op 25 oktober 2017 wordt de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden, met 5 jaar probatieuitstel, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, belaging, woonstschennis, vernieling of beschadiging/verwijderen of verplaatsen van grenspalen en hoekbomen.

1.8. Op 14 augustus 2018 wordt de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens belaging, diefstal met braak-inklimming en valse sleutels, slagen en verwondingen – opzettelijke slagen.

1.9. Op 29 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 4 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering.

1.11. Op 4 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van acht jaar.

1.12. Op 25 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 25.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: O.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1985

geboorteplaats: Hay Hassani

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, belaging, woonstschennis, vernieling of beschadiging / verwijderen of verplaatsen van grenspalen en hoekbomen, feit(en) waarvoor hij op 25.10.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar probatieuitstel). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belaging, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 14.08.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene kwam in 2014 naar België met het oog op gezinshereniging met zijn voormalige Belgische partner en minderjarig kind. Reeds in 2016 liet betrokkene voormalige partner weten dat betrokkene geen gezinscel vormde met haar en het kind en dat hij zich meermaals gewelddadig gedroeg ten aanzien van haar en het kind. Bij vonnis van 14.07.2017 van de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd dan ook een contactverbod opgelegd tussen het minderjarig kind en betrokkene, dit omwille van het door hem gepleegde intrafamiliaals geweld en het feit dat hij nooit opdaagde voor het bezoek van zijn kind onder toezicht. Betrokkene werd op 29.08.2018 door het gemeentebestuur van Antwerpen afgevoerd uit haar bevolkingsregisters en is sinds 12.09.2018 onderworpen aan een beslissing die een einde stelt aan zijn recht op verblijf van meer dan 3 maanden. In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn gezinssituatie. Betrokkene heeft geen beroep aangetekend tegen deze beslissing. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, destemmer het niet uitgesloten is dat de kinderen met hun afwezige ouder regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Wat zijn actuele partner betreft, het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een ernstige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene verklaart op 25.02.2020 ten aanzien van de politie van Antwerpen een vriendin genaamd "Elke" te hebben, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 08.02.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 08.02.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, belaging,

woonstschennis, vernieling of beschadiging / verwijderen of verplaatsen van grenspalen en hoekbomen, feit(en) waarvoor hij op 25.10.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar probatieuiststel). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belaging, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 14.08.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 08.02.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 08.02.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, belaging, woonstschennis, vernieling of beschadiging / verwijderen of verplaatsen van grenspalen en hoekbomen, feit(en) waarvoor hij op 25.10.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar probatieuiststel). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belaging, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 14.08.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 25.02.2020 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is omwille van zijn kind en niet wil terugkeren naar Marokko omdat er "problemen zijn met veel zaken". We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 25.02.2020 door de politiezone van Antwerpen en verklaart medicatie te nemen voor epilepsie.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan

verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene kwam in 2014 naar België met het oog op gezinsherenging met zijn voormalige Belgische partner en minderjarig kind. Reeds in 2016 liet betrokkene voormalige partner weten dat betrokkene geen gezinscel vormde met haar en het kind en dat hij zich meermaals gewelddadig gedroeg ten aanzien van haar en het kind. Bij vonnis van 14.07.2017 van de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd dan ook een contactverbod opgelegd tussen het minderjarig kind en betrokkene, dit omwille van het door hem gepleegde intrafamiliaals geweld en het feit dat hij nooit opdaagde voor het bezoek van zijn kind onder toezicht. Betrokkene werd op 29.08.2018 door het gemeentebestuur van Antwerpen afgevoerd uit haar bevolkingsregisters en is sinds 12.09.2018 onderworpen aan een beslissing die een einde stelt aan zijn recht op verblijf van meer dan 3 maanden. In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn gezinssituatie. Betrokkene heeft geen beroep aangetekend tegen deze beslissing. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, destemmer het niet uitgesloten is dat de kinderen met hun afwezige ouder regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Wat zijn actuele partner betreft, het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In wat kan beschouwd kan worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Haar enig middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

"B. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende redenen:

Verzoeker onderhoudt al een hele tijd een nieuwe relatie met zijn ex-echtgenote, Fatima, tevens moeder van zijn zoontje W. (...). Zij wonen al een tijdje opnieuw samen.

Fatima heeft hem het voormalig echtelijke geweld vergeven en het koppel geeft hun relatie volop een tweede kans, ook in het belang van zoontje W. (...), die erg openbloeid door de hernieuwde aanwezigheid van zijn vader.

Het koppel wenst opnieuw in het huwelijk te treden. Ook waren zijn bezig met het verzamelen van alle nodige documenten voor het indienen van een verblijfsaanvraag voor verzoeker.

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte geen rekening houdt met de gezinssituatie van verzoeker.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om stukken ter rechtvaardiging van de relatie, zoals bijvoorbeeld een verklaring van Fatima of de geboorteakte van zoontje W. (...), dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

Verzoeker zal het nodige doen om alle relevante documenten ter staving van zijn relatie en vaderschap te verzamelen en bij te brengen ter zitting van Uw Raad.

D. De motiveringsplicht

1. Verweerster moet haar beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

Dit is wettelijk vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede in de artikelen 2 en 62 van de wet van 15 december 1980.

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2. Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Verzoeker is van oordeel dat verweerster haar motiveringsverplichting schendt en wel op volgende wijze:

De bestreden beslissing bevat een aantal grove fouten.

Uw Raad zal samen met verzoeker vaststellen dat er nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verzoeker en Fatima hun relatie maanden geleden al een nieuwe kans gaven en zij zich sindsdien hebben verzoend.

Er wordt bovendien verkeerdelijk gesteld dat verzoeker nog op 25 februari 2020 zou hebben aangegeven dat hij een relatie heeft met een zekere Elke. Hij heeft in het verleden effectief een relatie gehad met een dame die de naam Elke draagt, maar die relatie werd ruim 1 jaar geleden beëindigd.

Verder wordt in de bestreden beslissing verkeerdelijk gesteld dat verzoeker geen minderjarige kinderen zou hebben die op het Belgische grondgebied verblijven. Dit klopt helemaal niet. Verzoeker heeft minstens één kind op het Belgische grondgebied, genaamd O. W.(...). Hij wordt binnen enkele maanden 7 maanden oud.

E. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog over te gaan tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten."

3.2.2. De Raad wijst erop dat de in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum, dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij preciseert: "Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of

arbeidsongeschiktheid tot gevolg, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, belaging, woonstschennis, vernieling of beschadiging / verwijderen of verplaatsen van grenspalen en hoekbomen, feit(en) waarvoor hij op 25.10.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar probatieuitstel). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belaging, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 14.08.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.” en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.

Met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij ook waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 08.02.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 08.02.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, belaging,

woonstschennis, vernieling of beschadiging / verwijderen of verplaatsen van grenspalen en hoekbomen, feit(en) waarvoor hij op 25.10.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar probatieuitstel). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belaging, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 14.08.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij ook weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat:

“Betrokkene kwam in 2014 naar België met het oog op gezinsherenging met zijn voormalige Belgische partner en minderjarig kind. Reeds in 2016 liet betrokkene voormalige partner weten dat betrokkene geen gezinscel vormde met haar en het kind en dat hij zich meermaals gewelddadig gedroeg ten aanzien van haar en het kind. Bij vonnis van 14.07.2017 van de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd dan ook een contactverbod opgelegd tussen het minderjarig kind en betrokkene, dit omwille van het door hem gepleegde intrafamiliaals geweld en het feit dat hij nooit opdaagde voor het bezoek van zijn kind onder toezicht. Betrokkene werd op 29.08.2018 door het gemeentebestuur van Antwerpen afgevoerd uit haar bevolkingsregisters en is sinds 12.09.2018 onderworpen aan een beslissing die een einde stelt aan zijn recht op verblijf van meer dan 3 maanden. In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn gezinssituatie. Betrokkene heeft geen beroep aangetekend tegen deze beslissing. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, destemmer het niet uitgesloten is dat de kinderen met hun afwezige ouder regelmatig

contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Wat zijn actuele partner betreft, het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een ernstige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene verklaart op 25.02.2020 ten aanzien van de politie van Antwerpen een vriendin genaamd "Elke" te hebben, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."

Aldus kunnen de motieven die het bestreden bevel onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij betoogt dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat F. en zij hun relatie maanden geleden een nieuwe kans gaven en zij zich sindsdien hebben verzoend. De Raad stelt echter vast dat nergens uit de stukken van het administratief blijkt dat de verzoekende partij de relatie met F. maanden geleden een nieuwe kans heeft gegeven. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat de verzoekende partij werd gehoord op 25 februari 2020, dag van het nemen van de bestreden beslissing, en op de vraag of zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft antwoordde dat zij een relatie heeft met E. en geenszins melding maakte van een relatie met F. Gelet op het niet vermelden van een relatie met F. en het ontbreken van enige indicatie in het dossier dat de verzoekende partij opnieuw een relatie zou hebben met F., minstens toont de verzoekende partij niet aan waaruit dit zou dienen te blijken, had de verwerende partij geen kennis van dit element zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te houden bij het motiveren van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht niet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden

wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat zij nog op 25 februari 2020 zou hebben aangegeven dat zij een relatie heeft met een zekere E. Zij wijst erop dat zij in het verleden effectief een relatie heeft gehad met een dame met die naam, maar dat die relatie ruim één jaar geleden werd beëindigd.

De Raad stelt vast dat bij nazicht van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het *“Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij op 25 februari 2020 gehoord werd, blijkt dat de verzoekende partij op de vraag of zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft antwoordde dat zij een relatie heeft met E. Eveneens blijkt dat de verzoekende partij dit document met de weergave van haar antwoorden en verklaringen heeft ondertekend. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat zij nog op 25 februari 2020 zou hebben aangegeven dat zij een relatie heeft met een zekere E. Haar verklaringen in haar verzoekschrift dat zij in het verleden effectief een relatie heeft gehad met een dame met die naam, maar dat die relatie ruim één jaar geleden werd beëindigd, doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Daarnaast argumenteert de verzoekende partij ook nog dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk gesteld wordt dat zij geen minderjarige kinderen heeft die op het Belgische grondgebied verblijven, dat dit niet klopt, dat zij minstens één kind heeft op het Belgische grondgebied en dat haar zoon binnen enkele maanden 7 maanden (lees: jaar) oud wordt.

Het stellen in de bestreden beslissing *“In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België”* betreft een materiële vergissing, die verder geen invloed heeft op de motieven van de bestreden beslissing nu duidelijk blijkt dat de verwerende partij meerdere malen verwijst naar het feit dat de verzoekende partij vader is van een Belgisch minderjarig kind en eveneens is overgegaan tot een beoordeling van het gezinsleven met het minderjarig kind in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De materiële vergissing kan *in casu* dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt verder onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Betreffende het gezinsleven met haar voormalige echtgenote F. en haar zoon motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing wat volgt:

“Betrokkene kwam in 2014 naar België met het oog op gezinsherenging met zijn voormalige Belgische partner en minderjarig kind. Reeds in 2016 liet betrokkene voormalige partner weten dat betrokkene geen gezinscel vormde met haar en het kind en dat hij zich meermaals gewelddadig gedroeg ten aanzien van haar en het kind. Bij vonnis van 14.07.2017 van de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd dan ook een contactverbod opgelegd tussen het minderjarig kind en betrokkene, dit omwille van het door hem gepleegde intrafamiliaals geweld en het feit dat hij nooit opdaagde voor het bezoek van zijn kind onder toezicht. Betrokkene werd op 29.08.2018 door het gemeentebestuur van Antwerpen afgevoerd uit haar bevolkingsregisters en is sinds 12.09.2018 onderworpen aan een beslissing die een einde stelt aan zijn recht op verblijf van meer dan 3 maanden. In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn gezinssituatie. Betrokkene heeft geen beroep aangetekend tegen deze beslissing. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, destemmer het niet uitgesloten is dat de kinderen met hun afwezige ouder regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Wat zijn actuele partner betreft, het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een ernstige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene verklaart op 25.02.2020 ten aanzien van de politie van Antwerpen een vriendin genaamd “Elke” te hebben, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij op het eerste zicht niet dienstig betogen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar gezinssituatie.

De verzoekende partij meent dat deze afweging geenszins afdoende is en er sprake is van een onevenwicht omdat zij al een hele tijd een nieuwe relatie met haar ex-echtgenote F. onderhoudt die tevens moeder is van haar zontje, dat zij al een tijdje opnieuw samenwonen, dat F. haar het voormalig echtelijk geweld heeft vergeven en het koppel hun relatie volop een tweede kans geeft, ook in het belang van het zontje, die erg open bloeit door de hernieuwde aanwezigheid van zijn vader, dat zij opnieuw wensen in het huwelijk te treden en dat zij ook bezig waren met het verzamelen van alle nodige documenten voor het indienen van een verblijfsaanvraag.

De Raad herhaalt dat nergens uit de stukken van het administratief blijkt dat de verzoekende partij de relatie met F. maanden geleden een nieuwe kans heeft gegeven. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat de verzoekende partij werd gehoord op 25 februari 2020, dag van het nemen van de bestreden beslissing, en op de vraag of zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft antwoordde dat zij een relatie heeft met E. en geenszins melding maakte van een relatie met F. of van het opnieuw samenwonen met haar ex-echtgenote en haar zoon. Gelet op het niet vermelden van een hernieuwde relatie met F. alsook het niet vermelden van het opnieuw samenwonen met F. en haar zoon en het ontbreken van enige indicatie omtrent deze elementen in het dossier, minstens toont de verzoekende partij niet aan waaruit dit zou dienen te blijken, alsook gelet op het niet vermelden van het feit dat zij bezig waren met het verzamelen van alle nodige documenten voor het indienen van een verblijfsaanvraag, had de verwerende partij geen kennis van deze elementen zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij de beoordeling en de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij haar gekende omstandigheden of een bepaalde samenloop van omstandigheden heeft genegeerd.

Gezien de verwerende partij aldus niet op de hoogte was van een hernieuwde relatie met F. en van het opnieuw samenwonen met F. en haar zoon, kan het haar niet ten kwade worden geduid met deze gezinssituatie geen rekening te hebben gehouden en omtrent deze relatie geen stukken ter rechtvaardiging te hebben gevraagd aan de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij stelt dat zij de geboorteakte van haar zoon had kunnen voorleggen, wijst de Raad er ter volledigheid nog op dat noch in de bestreden beslissing, noch in onderhavig arrest betwist wordt dat de zoon van haar ex-echtgenote ook haar zoon is.

In zoverre de verzoekende partij zich in onderhavig verzoekschrift alsnog beroept op een gezinsleven met haar ex-echtgenote, wijst de Raad op wat volgt:

Betreffende het ingeroepen gezinsleven met haar ex-echtgenote wijst de Raad erop dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen actuele hechte feitelijke banden aantoont met haar ex-echtgenote. Loutere beweringen volstaan hiertoe immers niet. De verzoekende partij legt ter gelegenheid van haar verzoekschrift of ter terechtzitting geen enkel stuk voor die haar beweringen kunnen staven. Bovendien stroken de verklaringen van de verzoekende partij betreffende haar hernieuwde relatie met haar ex-echtgenote niet met de stukken van het administratief dossier. Immers werd de verzoekende partij op de dag van het nemen van de bestreden beslissing gehoord en werd haar gevraagd of zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft waarop zij antwoordde dat zij een relatie heeft met E. en geenszins melding maakte van een relatie met F. of van het opnieuw

samenwonen met haar ex-echtgenote en haar zoon of van de intentie om opnieuw te huwen met haar ex-echtgenote.

Een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar ex-echtgenote wordt dan ook op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij zich beroept op een gezinsleven met haar minderjarig kind, wijst de Raad op wat volgt.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij bijdraagt in de zorgen en de opvoeding van het kind of dat er sprake is van een regelmatig contact met of van interesse en engagement ten aanzien van haar minderjarig kind. In tegendeel, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan de verzoekende partij bij vonnis van 14 september 2017 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen een contactverbod wordt opgelegd tussen haar en haar minderjarig kind omwille van door haar gepleegd intrafamiliaal geweld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder geenszins dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind. De verklaring in het verzoekschrift dat zij heden terug samenwoont met haar ex-echtgenote en zoon en dat de zoon open bloeit door de hernieuwde aanwezigheid van zijn vader, betreffen loutere beweringen die niet worden ondersteund door enig document.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven of van relaties met het minderjarig kind die kunnen vallen onder een beschermingswaardig privéleven. Bijgevolg dient niet te worden overgegaan tot het maken van een belangafweging tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven met haar ex-echtgenote en zoon aannemelijk maakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangafweging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt *prima facie* aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

3.2.3. De verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

N. VERMANDER